

Bön och tro.

Jag har ofta sett, att Herrens barn i allt för hög grad försumma bön, och då huvudsakligen bön i enrum, samt att många ej ha den tro, som det är deras förmån och plikt att hava, i det de ofta vänta på den känsla, som tron allena kan åstadkomma. Känsla är icke tro; de äro två skilda ting. Det är vår sak att öva tro, medan glada känslor och välsignelse är något, som Gud giver. Levande tro är det medel, varigenom Guds nåd inkommer i själen, och det står i vår makt att öva denna tro.

Sann tro tillägnar sig den utlovade välsignelsen, innan den erfares och förnimmes. Vi måste i tro låta våra böner tränga innanför den andra förlåten och vår tro gripa den utlovade välsignelsen samt tillägna oss den såsom vår. Vi böra således tro, att vi erhålla välsignelsen, emedan vår tro gripit densamma, och enligt Guds ord äga vi den. »Allt vad I bedjen om och begären, tron, att det är eder givet; och det skall ske eder så.» Här är tro, naken tro, som äger förvisning om välsignelsen, innan den erfarits. Då man erhållit den utlovade välsignelsen och åtnjuter den, uppslukas tron. Men många mena, att de ha mycken tro, då de mottaga ett stort mått av den helige Ande, och att de ej kunna hava tro, med mindre de känna Andens kraft. Sådana förväxla tron med den välsignelse, som tron åstadkommer. Rätta tiden att öva tro är, just då vi känna oss i behov av Guds Ande. Då mörkrets tjocka moln synas vila över sinnet, då är tiden inne att låta den levande tron genomtränga mörkret och skingra molnen. Sann tro vilar på de löften, som Guds ord innehåller, och endast de, som lyda detta ord, kunna tillägna sig dess härliga löften. »Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vad helst I viljen, och det skall vederfaras eder» (Joh. 15: 7). »Vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra, vad som är välbehagligt för honom» (1 Joh. 3: 22).

Vi böra bedja mycket i enrum. Kristus är vinträdet, vi äro grenarna. Om vi önska växa och trivas, måste vi ständigt draga näring och saft från det levande vinträdet, ty skilda från vinträdet hava vi ingen styrka.

Jag frågade ängeln, varför det ej fanns mer tro och kraft i Israel. Han sade: »I släppen Herrens arm allt för snart. Gån fram inför tronnen med edra begär och fortsätten därmed i tro. Löftena äro säkra. Tron, att I fån de ting, som

I bedjen om, så skolen I få dem.» Jag blev där-
efter hänvisad till Elias. Han var underkastad samma villkor som vi, och han bad allvarligt. Hans tro höll provet. Sju gånger bad han till Herren, och till slut syntes molnet. Jag såg, att vi dragit i tvivel de säkra löftena och bedrövat Frälsaren genom brist på tro. Ängeln sade: »Ikläd dig rustningen och tag framför allt trons sköld, ty den skall skydda hjärtat, själva livet, mot den ondes glödande pilar.» Kan fienden leda de försagda att taga blicken från Jesus och betrakta sig själva samt dväjas vid sin egen ovärdighet i stället för att dväjas vid Jesu värdighet, hans kärlek, hans förtjänster och hans stora barmhärtighet, så skall han lyckas beröva dem trons sköld och uppnå sin avsikt; de skola då bliva utsatta för hans häftiga frestelser. De svaga böra därför se på Jesus och tro på honom; på det sättet öva de tro.

Ur "Adventbudsskapet"
av Ellen White
sid 94-96